

MERRE VAN PESTEN AZ OXFORD STREET?

Wodehouse - magyarul

Nem kell megijedni! Ezúttal nem Miss Emma Wodehouse-ról van szó, hanem Mister Wodehouse-ról, pontosabban P. G. Wodehouse-ról, akinek Hübele *Sámuel* című regényéből készült *A váratlan utazás* című tévéjáték, Málnay Levente rendezésében.

A Vörös Csillag Szálló buja parkjában büszke körkerítés feszít. Egy darabon, aztán hirtelen vége lesz. Csak annyi van belőle, amennyi a kamera látószögének szükséges. A dús nővényzetet, a szépen nyírt gyepet fenyők, bokrok övezik; gyönyörű zöld háttér ebben az esőkkel gazdag kora nyárban. Am egyszerű a rendező intésére a fenyő megindul! Hol vagyunk? Macbeth birnami erdjében? Valóban, csak hogy itt nem az ellenség közeleg, mindössze egy díszletmunkás. S leszúrja a fenyőt, néhány méterrel odébb. (Ott is egy kamera, azt is takarni kell.)

Nyolc nap alatt, 16 helyszínen 100 percnyi tévéjáték került a mágnesszalagra. A tévéjáték készítői nem akartak angolabbak lenni az angoloknál. Nem akarták átértelmezni Wodehouse világát. Nem akartak rájátszani. A 16 helyszínen ugyanis Budapesten van az Oxford Street-i találkozás színhelyét a Kodály köröndön találták meg. a jellegzetes angol

kiskocsmát, a Haragos Sajtót meg a Karinty Fügyes úton. Hogy a néző esetleg felfedezze az ismerős helyet? Annyi baj legyen! Ha ezen gondolkodik, ha a tévéjáték cselekménye nem tudja elandáztatni, megnevetetni, akkor régen rossz!

Sam Shoter története remélhetőleg le fogja kötni a Kedves Nagyérdemű figyelmét, hiszen különös história részese ő. Sam ugyanis — aki magyar fordításban a „Hübele” díszítő jelzőt kapta figyelmes fordítójától — szerelmes. És nem akárkibe. Egy valódi, hamisítatlan — fényképe. Amit egy halászkunyhó falán látott meg, mécsvilágnál, késő este. Sam, akit bácsikája Amerikából hazapenderít a jó öreg Angliába, itt találkozik egy lánnyal, aki...

Nos. igen ő az, a fénykép modellje. ..

Mindez, persze, csak ürügy Mister Wodehouse számára, hogy Sam és Kay — *Kalocsay Miklós* és *Szerencsi Éva* — találkozását megfelelő angol környezetel körítve, jól kifözve, ropogósra kisütve élénk tálalja.

Fűszerezve az angol közép fokú oktatás kritikájával, az igazi angol nyomozó és a valódi angol úr figurájának megfricskázásával. És még sok mindennel.

— Tizenhat helyen,

nyolc nap alatt, száz hasznos perc — nem kis teljesítmény, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy a helyszínek egyike sem a megszokott tévéstúdió.

— *De nem is különösebb dicsőség* — mondja a rendező, Málnay Levente. — *Ez ma már természetes kellene, hogy legyen. Több energia szükséges a „külső-belső”-höz. Olykor naponta kétszer-háromszor is költözködés az egyik színhelyről a másikra — de azt hiszem, megéri. Mert nem „kopog”, mert hangulata van. Legalábbis a színészekkel együtt jól érezzük magunkat a forgatáson. Igaz, előfordult már, hogy mi jobban szórakoztunk, mint később a közönség, de én bízom Wodehouse humorában.*

— Ez a humor eléggé verbális. Sikerül-e visszaadni képileg, amit Wodehouse leír?

— *Valóban kitűnnek a leírásai. Egy kalapról vagy egy botláról oldalakat tud írni, amit természetesen egy tévéjátékban elmondani nem lehet. Szellemségek a dialógusai is, a szerepek jellemkomikumot hordoznak, — ez az, ami reméljük, „kijön” a képernyőn is. Nem tettünk semmit idézőjelbe, nem figurázunk ki az angolokat — úgysem tudnánk olyan jól, mint ők maguk —, nem csinálunk paródiát. A szí-*

gorú korhűségre sem törekedtünk, csak éppen a harmincas évek Angliájának hangulatát szeretnénk volna megidézni. Ha a helyzet humoros, akkor már nem szükséges a kifigurázás. A színész legyen csak ön maga, de hitesse el a nézővel, hogy az, akit játszik, nagyon hasonlít ahhoz, aki játssza.

Az elektronikára készülő műnél általában hosszabb jeleneteket vesznek fel, itt most rövid jelenetek kerültek rögzítésre.

— *Szeretem a néhány perces jelenetekre bontást. Ez ugyan montirozásnál — amikor a jeleneteket sorrendbe rakjuk — több munkával jár, de megtérül a felvételnél. Ugyanis, ha egy-két perces a felvett egység, nincs akkora feszültség a színészen a bakki veszélye miatt, mint egy 10–15 perces jelenetnél. Könnyebb a rendezői korrekció is.*

— Az angol nevek meglehetősen magyarosan hangzanak.

— *Ugyanazt a nevet őt színész ötféleképp ejti. Az egyik tud raccsolni, a másik nem. Az egyik tud angolosan hangsúlyozni, a másikat rossz hallgatni. Ezért egységes magyar hangsúllyal ejtett neveket használunk. Egyébként: tudjuk, hogy a televíziózás művészeti életének nem ez a Wodehouse feldolgozás lesz a legkiemelkedőbb eseménye. Célunk — Czabarka Györggyel, az operatőrrel, de a stáb minden tagjával együtt — a színvonalas szórakoztatás. Egy irodalmilag is „jegyzett” szerző segítségével.*

Torday Aliz

Egy ilyen finom angol úr — mint Mister Tilbury — még alsóban is méltóságteljes (Mensáros László)

Mister Molloy általában kincs után kutat, ha nem álmos (Garas Dezső)

Kay fényképe, amelyen Sam beleszeretett (Kalocsay Miklós, Szilágyi Tibor)

Sam áhitattal csodálja Kay-t a valóságban is (Kalocsay Miklós, Szerencsi Éva)

Sam és barátja, Fasirt — nehéz helyzetben (Szilágyi Tibor, Kalocsay Miklós) (Fotó: Kende Tamás)

